**ADMINISTRATĪVĀ APGABALTIESA**

Lieta Nr.A420355216
Lietas arhīva Nr. AA43-0230-18/3
ECLI:LV:ADAT:2018:0222.A420355216.1.S

**SPRIEDUMS**
**Latvijas tautas vārdā**

Rīgā 2018. gada 22. februārī

Administratīvā apgabaltiesa šādā sastāvā:
tiesnese referente Sandra Gintere,
tiesneses Karina Krastiņa un Santa Liniņa

rakstveida procesā izskatīja administratīvo lietu, kas ierosināta, pamatojoties uz /pers. A/ pieteikumu par labvēlīgāka administratīvā akta, nosakot ilgāku /pers. A/ piešķirtā vecāku pabalsta un bērna kopšanas pabalsta izmaksas periodu, izdošanu, sakarā ar /pers. A/ apelācijas sūdzību par Administratīvās rajona tiesas 2017. gada 16. maija spriedumu.

## Aprakstošā daļa

[1] Pieteicējai /pers. A/ ar Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūras (turpmāk – VSAA) Rīgas pilsētas Kurzemes nodaļas 2016. gada 26. septembra lēmumu Nr.16/1818240 piešķirts vecāku pabalsts 26,4625 *euro* dienā par periodu no 2016. gada 24. septembra līdz 2017. gada 6. novembrim. Savukārt ar 2016. gada 26. septembra lēmumu Nr.16/1822208 pieteicējai piešķirts bērna kopšanas pabalsts 171 *euro* mēnesī par periodu no 2016. gada 24. septembra līdz 2017. gada 6. novembrim un 42,69 *euro* mēnesī par periodu no 2017. gada 7. novembra līdz 2018. gada 6. maijam.

Pieteicēja apstrīdēja lēmumus par pabalstu piešķiršanu, uzskatot, ka pabalsti izmaksājami ilgāku laika periodu.

[2] VSAA ar 2016. gada 17. novembra lēmumu Nr.16/2184197 (turpmāk – Lēmums) apstrīdētos lēmumus atstāja negrozītus. Lēmums pamatots šādi.

[2.1] Vecāku pabalsts izmaksājams saskaņā ar likumu „Par maternitātes un slimības apdrošināšanu" un Ministru kabineta 1998. gada 28. jūlija noteikumiem Nr.270 „Vidējās apdrošināšanas iemaksu algas aprēķināšanas kārtība un valsts sociālās apdrošināšanas pabalstu piešķiršanas, aprēķināšanas un izmaksas kārtība". Atbilstoši minētā likuma 10.$^{4}$ panta pirmās daļas 1. punktam un ceturtajai daļai un pieteicējas iesniegumā par pabalstu piešķiršanu norādītajam pieteicējai vecāku pabalsts piešķirts no 2016. gada 24. septembra, kad iestājās vecāku pabalsta piešķiršanas apdrošināšanas gadījums (pieteicēja atrodas bērna kopšanas atvaļinājumā, tādējādi zaudējot ienākumus), līdz 2017. gada 6. novembrim, kad bērns sasniegs pusotra gada vecumu.

[2.2] Bērna kopšanas pabalsts izmaksājams saskaņā ar Valsts sociālo pabalstu likumu un Ministru kabineta 2009. gada 22. decembra noteikumiem Nr.1609 „Noteikumi par bērna kopšanas pabalsta un piemaksas pie bērna kopšanas pabalsta un vecāku pabalsta par dvīņiem vai vairākiem vienās dzemdībās dzimušiem bērniem apmēru, tā pārskatīšanas kārtību un pabalsta un piemaksas piešķiršanas un izmaksas kārtību". Atbilstoši minētā likuma 7. panta 1.$^{1}$ un otrajai daļai pieteicējai bērna kopšanas pabalsts piešķirts no 2016. gada 24. septembra līdz 2018. gada 6. maijam, kad bērns sasniegs divu gadu vecumu.

[2.3] Saskaņā ar tiesisko regulējumu vecāku un bērna kopšanas pabalsta izmaksas ilgums ir saistīts ar bērna noteikta vecuma sasniegšanu, nevis ar noteiktu kalendāra dienu skaitu. Vecāku un bērna kopšanas pabalsta izmaksas ilgumu neietekmē tas, ka bērns dzimis priekšlaicīgi.

[3] Pieteicēja vērsās Administratīvajā rajona tiesā ar pieteikumu par labvēlīgāka administratīvā akta izdošanu. Pieteikumu pamatots šādi.

[3.1] Pieteicējai dēls piedzima priekšlaicīgi 28. grūtniecības nedēļā 2016. gada 7. maijā. VSAA atbilstoši tiesību normām piešķīra pieteicējai maternitātes pabalstu par periodu no 2016. gada 7. maija līdz 15. jūlijam un no 16. jūlija līdz 23. septembrim (par 140 kalendārajām dienām).

[3.2] Tiesiskais regulējums prezumē, ka visi bērni dzimst medicīniski definētā atbilstošā laikā, līdz ar to šādu bērnu

vecākiem ir tiesības saņemt vecāku pabalstu vidēji par 486 dienām un bērna kopšanas pabalstu par 667 dienām. Tomēr priekšlaikus dzimušu bērnu vecākiem šie pabalsti tiek izmaksāti īsāku laiku, konkrētajā gadījumā pieteicējai vecāku pabalsts ir piešķirts par 409 dienām un bērna kopšanas pabalsts par 590 dienām.

Lēmums pieņemts, vadoties no tiesiskā regulējuma, bet iestādei bija jāņem vērā Administratīvā procesa likuma 6. pantā un Latvijas Republikas Satversmes (turpmāk – Satversme) 91. un 110. pantā noteiktais, jo pieteicēja atrodas būtiski atšķirīgos faktiskajos apstākļos nekā tiek regulēts tiesību normās – pieteicējai bērns dzimis priekšlaicīgi. Lēmums pieņemts, neievērojot tiesiskās vienlīdzības principu, un tas nenodrošina bērna interešu aizsardzību visefektīvākajā veidā (priekšlaicīgi dzimušiem bērniem ir nepieciešama ilgāka vecāku aprūpe).

[4] Ar Administratīvās rajona tiesas 2017. gada 16. maija spriedumu pieteikums noraidīts. Spriedums motivēts šādi.

[4.1] Likuma „Par maternitātes un slimības apdrošināšanu" 5. panta pirmā daļa noteic, ka maternitātes pabalstu piešķir un izmaksā par visu grūtniecības atvaļinājuma un dzemdību atvaļinājuma laiku, ja sieviete neierodas darbā un tādējādi zaudē algotā darbā gūstamos ienākumus vai ja pašnodarbināta sieviete zaudē ienākumus. Minētā panta otrā daļa noteic, ka grūtniecības atvaļinājuma 56 un dzemdību atvaļinājuma 56 kalendārās dienas summē un maternitātes pabalstu piešķir par 112 kalendārajām dienām. Minētā panta trešā daļa noteic, ka sievietei, kurai sakarā ar grūtniecību medicīniskā aprūpe ārstnieciski profilaktiskajā iestādē uzsākta līdz 12. grūtniecības nedēļai un turpināta visu grūtniecības laiku, piešķir pabalstu par 14 dienu ilgu papildu atvaļinājumu, kas tiek pievienots grūtniecības atvaļinājumam, tādējādi kopā tiek piešķirts pabalsts par 70 kalendārajām dienām. Savukārt panta ceturtā daļa noteic, ka grūtniecības, dzemdību vai pēcdzemdību perioda sarežģījumu dēļ, kā arī tad, ja piedzimuši divi vai vairāki bērni, sievietei piešķir pabalstu par 14 dienu ilgu papildu atvaļinājumu, kas tiek pievienots dzemdību atvaļinājumam, tādējādi kopā tiek piešķirts pabalsts par 70 kalendārajām dienām. Saskaņā ar minētā panta piekto daļu sievietēm, kurām dzemdības notikušas pirms grūtniecības atvaļinājuma noteikšanas termiņa, grūtniecības un dzemdību atvaļinājumu apmaksā šā panta pirmajā – ceturtajā daļā noteiktajā kārtībā.

Tā kā pieteicējas dēls ir dzimis priekšlaicīgi, proti, 28. grūtniecības nedēļā, pieteicējai tika piešķirts maternitātes pabalsts par 140 kalendārajām dienām no 2016. gada 7. maija (dēla dzimšanas diena) līdz 23. septembrim.

[4.2] Likuma „Par maternitātes un slimības apdrošināšanu" $10.^4$ panta ceturtā daļa noteic, ka par vienu un to pašu bērnu ir tiesības izvēlēties vecāku pabalstu uz vienu no šādiem periodiem: 1) bērna kopšanai līdz viena gada vecumam; 2) bērna kopšanai līdz pusotra gada vecumam. Valsts sociālo pabalstu likuma 7. panta $1.^1$ daļa noteic, ka bērna kopšanas pabalstu piešķir personai, kura kopj bērnu līdz divu gadu vecumam.

Tiesa secināja, ka likumdevējs ir izšķīries vecāku un bērna kopšanas pabalsta izmaksas ilgumu saistīt ar konkrētu bērna vecuma sasniegšanas slieksni.

Pieteicēja uzskata, ka šāda likumdevēja izšķiršanās ierobežo viņas tiesības bērna kopšanas un vecāku pabalstu par dēlu saņemt tikpat ilgi, cik ilgi pabalstu saņem tie vecāki, kuru bērni nav dzimuši priekšlaicīgi. Proti, likuma „Par maternitātes un slimības apdrošināšanu" $10.^4$ panta otrā daļa noteic, ka vecāku pabalstu piešķir un izmaksā vienlaikus ar bērna kopšanas pabalstu vienai šā panta pirmajā daļā minētajai personai par vienu un to pašu bērnu un par vienu un to pašu laikposmu. Vecāku pabalstu nepiešķir par bērnu, sakarā ar kura piedzimšanu vai kopšanu ir piešķirts maternitātes pabalsts par to pašu laika posmu. Savukārt Valsts sociālo pabalstu likuma 7. panta otrā daļa noteic, ja personai ir tiesības uz vecāku pabalstu un bērna kopšanas pabalstu par vienu un to pašu bērnu un par vienu un to pašu laikposmu, abus pabalstus piešķir un izmaksā vienai no šā likuma 16. panta pirmajā, otrajā vai trešajā daļā minētajām personām. Bērna kopšanas pabalstu nepiešķir par bērnu, sakarā ar kura piedzimšanu ir piešķirts maternitātes pabalsts par to pašu laika posmu.

Tātad parastā situācijā vienam no vecākiem minētie pabalsti tiek piešķirti sākot ar 57. vai 71. dienu pēc bērna piedzimšanas (pluss/mīnuss dažas dienas, ņemot vērā bērna piedzimšanas dienu), kas, ņemot vērā tiesību normās noteikto bērna vecumu, līdz kuram ir izmaksājami pabalsti, nozīmē, ka bērna kopšanas un vecāku pabalsta izmaksas ilgums ir garāks nekā pieteicējas gadījumā, kad pabalstus sāka izmaksāt 141. dienā pēc dēla piedzimšanas.

[4.3] Satversmes tiesa vairākkārt ir vērtējusi tādu normu, kas attiecas uz sociālajām tiesībām, satversmību, un atzinusi, ka sociālās un ekonomiskās aizsardzības sistēma (pabalstu veidi un apmēri), kā arī tās uzturēšana ir pašas valsts ziņā. Šī sistēma ir atkarīga no valsts ekonomiskās situācijas un pieejamiem resursiem. Turklāt valstij ir piešķirama plaša rīcības brīvība, lemjot par sociālo tiesību jautājumiem (*sk. Satversmes tiesas 2002. gada 25. februāra sprieduma lietā Nr.2001-11-0106 secinājumu daļas 1. un 3. punktu, 2005. gada 22. decembra sprieduma lietā Nr.2005-19-01 9. punktu un 2011. gada 17. februāra sprieduma lietā Nr.2010-20-0106 10. punktu*).

Arī Eiropas Cilvēktiesību tiesa vairākās lietās ir atzinusi, ka Eiropas Cilvēka tiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencija dod valstij plašu rīcības brīvību jautājumos par vispārīgiem ekonomiskās vai sociālās stratēģijas pasākumiem. Pateicoties vistiešākajām zināšanām par savas valsts sabiedrību un tās vajadzībām, valsts amatpersonas uz sociālu vai ekonomisku apsvērumu pamata var labāk nekā starptautisks tiesnesis izvērtēt, kas ir sabiedrības interesēs, un tiesa pamatā respektē likumdevēja izraudzīto politiku (*sk., piemēram, 2000. gada 12. oktobra lēmumu lietā „Jankovič v. Croatia", iesniegums Nr.43440/98; 2001. gada 13. septembra lēmumu lietā „Hadžič v. Croatia", iesniegums Nr.48788/99; 2003. gada 28. janvāra lēmumu lietā „Saarinen v. Finland", iesniegums Nr.69136/01; 2008. gada 4. novembra sprieduma lietā „Carson and Others v. the United Kingdom", iesniegums Nr.42184/05, 73. punktu; Lielās palātas 2009. gada 18. februāra sprieduma lietā „Andrejeva pret Latviju", iesniegums Nr.55707/00, 83. punktu; 2010. gada 12. janvāra lēmumu lietā „Zubczewski v. Sweden", iesniegums Nr.16149/08 un Satversmes tiesas 2011. gada 17. februāra sprieduma lietā Nr.2010-20-0106 10. punktu*).

Tā kā valstij ir plaša rīcības brīvība, veidojot savu sociālās drošības sistēmu, ir noraidāms pieteicējas pieteikums, kas

ir balstīts uz argumentu, ka likumdevēja noteiktais ierobežojums saņemt bērna kopšanas un vecāku pabalstu (attiecīgi līdz pusotra un divu gadu vecumam) arī gadījumā, ja bērns ir dzimis priekšlaicīgi, ir prettiesisks.

[5] Pieteicēja par Administratīvās rajona tiesas 2017. gada 16. maija spriedumu iesniedza apelācijas sūdzību.

Pieteicēja, papildus pieteikumā minētajām, norādīja, ka tiesa pieteikumu neizskatīja pēc būtības, jo vispār neizvērtēja pieteikumā ietvertos argumentus par Lēmuma neatbilstību Latvijas Republikas Satversmes (turpmāk – Satversme) 91. un 110. pantam. Pieteicēja neapšauba, ka valstij sociālo tiesību jomā ir plaša rīcības brīvība, tomēr uzskata, ka tiesību normām un to piemērošanai ir jāatbilst vispārējiem tiesību principiem, tostarp Satversmes 91. pantā noteiktajam tiesiskās līdztiesības principam.

[6] VSAA rakstveida paskaidrojumā norādīja, ka apelācijas sūdzība nav pamatota, jo tiesa izvērtēja visus lietas apstākļus un nepārkāpa ne materiālo, ne procesuālo tiesību normas.

[7] Saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 304. panta pirmo daļu Administratīvā apgabaltiesa administratīvo lietu izskata rakstveida procesā.

**Motīvu daļa**

[8] Pārbaudījusi lietas materiālus, Administratīvā apgabaltiesa atzīst, ka pieteicējas apelācijas sūdzība nav pamatota un pieteikums ir noraidāms.

[9] Nav strīda, ka VSAA pieteicējai viņas prasītos pabalstus – maternitātes pabalstu, vecāku pabalstu un bērna kopšanas pabalstu – piešķīrusi atbilstoši tiesību normās noteiktajam. Pieteicēja uzskata, ka viņas gadījumā, proti, gadījumā, kad bērns piedzimis priekšlaicīgi, tiek pārkāpts tiesiskās vienlīdzības princips, jo vecāku pabalsta un bērna kopšanas pabalsta izmaksas periods ir īsāks.

Apgabaltiesa nepiekrīt pieteicējas argumentiem un norāda turpmāko.

[10] Pirmās instances tiesa, izvērtējot konkrētas lietas apstākļus, pareizi izvērtējusi lietā piemērojamās tiesību normas un pamatoti secinājusi, ka Lēmums ir tiesisks uz pamatots. Proti, no spēkā esošajām tiesību normām neizriet pieteicējas tiesības uz labvēlīgāka administratīvā akta izdošanu attiecībā uz pabalstu izmaksas perioda ilgumu. Tāpat arī pirmās instances tiesa, atsaucoties uz Satversmes tiesas un Eiropas Cilvēktiesību tiesas atziņām, pareizi norādījusi, ka valstij ir plaša rīcības brīvība, veidojot savu sociālās drošības sistēmu.

Tā kā Administratīvās rajona tiesas sprieduma argumentācija ir pareiza, apgabaltiesa saskaņā ar Administratīvā procesa likuma 307. ceturto daļu tai pievienojas, to neatkārtojot.

Atbildot uz pieteicējas apelācijas sūdzības argumentiem, apgabaltiesa papildus norāda turpmāko.

[11] Vispirms apgabaltiesa norāda, ka valstī izveidotās sociālās drošības sistēmas ietvaros personām, kuras ir nodarbinātas un sociāli apdrošinātas, proti, par kurām tiek veikti sociālās apdrošināšanas iemaksu maksājumi, iestājoties sociālās apdrošināšanas gadījumam, ir tiesības uz konkrētu sociālās apdrošināšanas pakalpojumu. Likuma „Par valsts sociālo apdrošināšanu" 3. panta pirmā daļa noteic, ka sociālā apdrošināšana ir pasākumu kopums, ko organizē valsts, lai apdrošinātu personas risku zaudēt darba ienākumu sakarā ar sociāli apdrošinātās personas slimību, invaliditāti, maternitāti, bezdarbu, vecumu, nelaimes gadījumu darbā vai saslimšanu ar arodslimību, bērna kopšanu, kā arī papildu izdevumiem sakarā ar sociāli apdrošinātās personas vai tās apgādībā esošās personas nāvi. Sociālā apdrošināšana ir valsts sociālās drošības sistēmas sastāvdaļa.

Sociālās apdrošināšanas pakalpojumu piešķiršana un izmaksa personai vienmēr aplūkojama speciālā regulējuma ietvaros kopsakarā ar sociālās apdrošināšanas veida mērķi. Atbilstoši likuma „Par maternitātes un slimības apdrošināšanu" 1. panta 1. punktam, 5. panta pirmajai daļai un $10.^4$ panta pirmajai daļai maternitātes pabalsta mērķis ir daļēji atlīdzināt sociāli apdrošinātai personai tos ienākumus, kurus tā nav guvusi sakarā ar grūtniecību, dzemdībām un bērna kopšanu, bet vecāku pabalsta mērķis ir daļēji kompensēt ienākumu zaudējumu sociāli apdrošinātai personai un tās ģimenei gadījumā, kad kāds no vecākiem sakarā ar bērna kopšanu ir zaudējis ienākumus vai to daļu.

Savukārt personām, kuras nav sociāli apdrošinātas saskaņā ar likumu „Par valsts sociālo apdrošināšanu" (nav darba ņēmēji vai pašnodarbinātās personas) un tādēļ nevar saņemt valsts sociālās apdrošināšanas sistēmā paredzētos pakalpojumus, sociālā riska gadījumā ir tiesības saņemt noteiktus valsts pakalpojumus – sociālos pabalstus, tostarp bērna kopšanas pabalstu, ko noteic Valsts sociālo pabalstu likuma 3. pants.

[12] Satversmes tiesa vairākos spriedumos ir norādījusi, ka valstī, pildot no Satversmes 110. panta izrietošo pozitīvo pienākumu izveidot un uzturēt ģimenes sociālās un ekonomiskās aizsardzības sistēmu, likumos ir konkretizētas ģimenes tiesības uz īpašu aizsardzību. Proti, valstī izveidotās ģimenes sociālās aizsardzības sistēmas ietvaros ir paredzēti atbalsti ģimenēm ar bērniem. Valsts īpaši atbalsta ģimenes, kurās ir bērni līdz divu gadu vecumam, jo zīdaiņiem ir nepieciešama sevišķa aprūpe un parasti šo aprūpi uzņemas bērna vecāki, tāpēc viņi var nespēt gūt ienākumus tādā pašā līmenī kā pirms bērna piedzimšanas (*sk. Satversmes tiesas 2010. gada 15. marta sprieduma lietā Nr.2009-44-01 8. punktu*).

Izvērtējot tiesību normu, kas reglamentē pabalstu piešķiršanas nosacījumus, konstatējams, ka ģimenēm piešķiramo pabalstu, kas saistīti ar bērna kopšanu, izmaksu ilgums ir saistīts ar konkrētu bērna vecumu. Proti, Valsts sociālo pabalstu likuma 7. panta 1.[1] daļa paredz, ka bērna kopšanas pabalstu piešķir personai, kura kopj bērnu līdz divu gadu vecumam. Savukārt likuma „Par maternitātes un slimības apdrošināšanu" normas šobrīd ļauj sociāli apdrošinātiem vecākiem izvēlēties saņemt vecāku pabalstu līdz bērns sasniedz viena gada, vai pusotra gada vecumu.

Nav strīda, ka pieteicējai pabalsti piešķirti, ievērojot tiesību normās noteiktos kritērijus, kas saistīti ar bērna, kura kopšanai pabalsts piešķirts, vecumu. Līdz ar to nav pamatots pieteicējas viedoklis par to, ka pieteicējas gadījumā nav ievērots tiesiskās vienlīdzības princips.

[13] Pieteicēja uzskata, ka viņas gadījumā vērtējams tikai un vienīgi vecāku pabalsta un bērna kopšanas pabalsta izmaksas ilgums dienās.

Administratīvā apgabaltiesa norāda, ka pieteicējas gadījumā ir būtiski ņemt vērā nosacījumus maternitātes pabalsta izmaksai, jo sociālās apdrošināšanas riska gadījumi – grūtniecība un bērna piedzimšana, kā arī bērna kopšana līdz noteiktam vecumam ir savstarpēji saistīti.

Kā tas pamatoti norādīts Lēmumā, maternitātes pabalsts tiek piešķirts par grūtniecības atvaļinājuma periodu un dzemdību atvaļinājuma periodu, tā piešķiršanai apdrošināšanas gadījums iestājās ar pirmo pārejošās darbnespējas dienu, ko pieteicējai sakarā ar grūtniecību noteica ārsts. Pieteicējai bērns piedzima priekšlaicīgi, tādēļ nesakrita medicīniski noteiktais grūtniecības atvaļinājuma periods. Taču likumdevējs šādu situāciju ir paredzējis, likuma „Par maternitātes un slimības apdrošināšanu" 5. pantā nosakot, ka maternitātes pabalsts tiek piešķirts par noteiktu pārejošas darbnespējas dienu skaitu, neatkarīgi no bērna piedzimšanas dienas. Tā kā pieteicējai bērns piedzima priekšlaicīgi, pieteicējai maternitātes pabalsts pilnā likumā paredzētajā maksimālajā ilgumā (140 dienas) tika piešķirts pēc bērna piedzimšanas. Par to lietā nepastāv strīds.

Bērna kopšanas atvaļinājums pieteicējai tika piešķirts no 2016. gada 24. septembra, proti, nākamajā dienā pēc dienas, kad pieteicējai beidzās dzemdību atvaļinājums un attiecīgi piešķirtais maternitātes pabalsts. VSAA pieteicējai no minētā datuma ir piešķīrusi vecāku pabalstu līdz bērna pusotra gada vecumam saskaņā ar pieteicējas iesniegumu. Tādējādi pieteicējai valsts sociālās apdrošināšanas pakalpojumi ir piešķirti likumā noteiktajā periodā un apmērā. Jāņem vērā, ka konkrēta sociālā riska gadījumā tiek piešķirts tikai viens sociālās apdrošināšanas pakalpojums. Maternitātes pabalsta apmērs, ņemot vērā tā aprēķināšanas nosacījumus, parasti ir lielāks, un tā tas ir bijis arī pieteicējas gadījumā.

Apgabaltiesa secina, ka pieteicējas gadījumā vecāku pabalsta izmaksas ilgums (dienu skaits) ir mazāks tā iemesla dēļ, ka bērns piedzima priekšlaicīgi, un attiecīgi maternitātes pabalstu pieteicēja pēc dzemdībām saņēma ilgāku laika periodu. Taču, ņemot vērā sociālās apdrošināšanas mērķi nodrošināt personai materiālu atbalstu gadījumā, kad tā zaudē ienākumus, nav pamata uzskatīt, ka pieteicēja nav saņēmusi pienācīgu atbalstu sociālā riska gadījumā, vai ka šāda pakalpojumu saņemšanas secība un ilgums būtu ietekmējuši pieteicējas tiesības saņemt tādu pašu pakalpojumu apjomu, kā gadījumā, ja pieteicējas bērns būtu piedzimis medicīniski noteiktajā laikā. Citiem vārdiem sakot, visā periodā, kurā pieteicēja zaudēja ienākumus, nesaņemot darba samaksu sakarā ar dzemdībām un bērna kopšanu, pieteicēja ir saņēmusi konkrētu sociālās apdrošināšanas pakalpojumu. Pieteicējas gadījums nav uzskatāms par netipisku, jeb tādu, ko likumdevējs nebūtu paredzējis, līdz ar to nav pamata uzskatīt, ka pieteicējas gadījumā nav ievērots vienlīdzības princips.

Ievērojot minēto, pieteicējas norādītajos faktiskajos un tiesiskajos apstākļos apgabaltiesa nekonstatē pamatu pieteikuma iesniegšanai Satversmes tiesā par tiesību normu, kas regulē vecāku pabalsta un bērna kopšanas pabalsta izmaksas periodu, atbilstību Satversmei.

**Rezolutīvā daļa**

Pamatojoties uz Administratīvā procesa likuma 307. un 309. pantu, 329. panta pirmo daļu, Administratīvā apgabaltiesa

**nosprieda**

noraidīt /pers. A/ pieteikumu par labvēlīgāka administratīvā akta, nosakot ilgāku /pers. A/ piešķirtā vecāku pabalsta un bērna kopšanas pabalsta izmaksas periodu, izdošanu.

Spriedumu var pārsūdzēt Augstākās tiesas Administratīvo lietu departamentā viena mēneša laikā no sprieduma sastādīšanas dienas, iesniedzot kasācijas sūdzību Administratīvajā apgabaltiesā.

Tiesnese referente S. Gintere

Tiesneses K. Krastiņa

S. Liniņa